

שער הנגב - ערב שבת, ח' בחשוון תשע"ח, 27 באוקטובר 2017

שלום לחברים ולחברות,

אולי תחליטו?!

תשמעו סיפור הזוי, שתוצאת המחצית שלו – מאכזבת עבורנו: בשנים האחרונות אנחנו, אנשי עוטף עזה, עובדים קשה כדי להוכיח ליועצים המשפטיים שהחטיבה להתיישבות (החט"ל) היא ארגון בעל ערך ניכר להתיישבות בפריפריה בכלל ובקווי העימות בפרט. הצלחנו, לא לבד, להציל את החטיבה על ידי הפעלתה באמצעות משרד החקלאות. והנה יוצאים כעת "הקולות הקוראים", התקציבים של החטיבה. לתדהמתנו, בין הקריטריונים לחלוקת הכספים אין ולו זכר לעדיפות עבור ישובים המצויים לאורך גבולות המדינה, בקווי העימות הלוהטים שלה. דרישתנו להחלת הרכיב הביטחוני נענתה בהחלטיות צוננת וכמאמר הגשמים על המנוע של המכונית המגוייסת: "היתה עדיפות, אין עדיפות".

כעת, תסבירו לי איך מסתדר להם, למשפטי משרדי הממשלה, שיד אחת של המדינה משקיעה למעלה ממאה מיליון שקל בכל קילומטר מכשול לאורך הגבול עם עזה (100 מש"ח!) והיד השנייה לא מזהה את הסיכון המוחשי, שמוליד את הצורך בהענקת עדיפות בחלוקת המשאבים עבור התושבים והישובים שחיים כאן, למרות האיום הברור.

הבוקר התכנסנו, ראשי המועצות האזוריות והעיר שדרות וסיכמנו על דרך פעולה שלא תסתיר את הצמיחה הדמוגרפית אבל תדרוש ממקבלי ההחלטות להמשיך ולאפשר לנו לחולל את התהליך המופלא של קליטה צמודת מנהרות.

קול אחד

חובתי לאורחים במחוזנו הוקצאה השבוע לשתי קבוצות מעניינות: ב"חורשת ארהלה" (אתר "חץ שחור") נפגשתי עם שגרירי המדינות הבלטיות, עובדי שגרירות נוספות, קונסוליות והאו"ם שמוצבים בישראל. מובילי הסיור היו אנשי [ארגון "אקופיס"](#). על מה דיברנו? על מה יכולנו לדבר? על מצב התשתיות ברצועת עזה ועל החובה של כולנו להציב את הנושא בקידמת סדר היום.

נפרדתי מהם ומיהרתי לחבור אל נציגי נחל עוז וביחד נפגשנו בחמ"ל הישוב עם חניכי המכללה לביטחון לאומי (המב"ל), ששמעו מאיתנו על קסם הצמיחה מתוך הקושי ועל, איך לא: חובתה (בניגוד לאחריותה) של הריבונות הישראלית לחילוץ השכנים שלנו בעזה מהמדמנה, תרתי משמע, בה מבוססים חיייהם.

הנדסנו את ההנדסה

אתמול הסתיים במליאת המועצה תהליך עומק ממושך, שנגע במבנה הארגוני ובדרכי ההתנהלות של מחלקת התכנון וההנדסה שלנו. בשנים האחרונות יש גידול משמעותי בהיקף העבודה במועצה ובישובים, עומס שלא אמור לקטון בחומש הקרוב. התהליך הצביע על הצורך בשיפור זרימת המידע וקבלת

ההחלטות בתחומי התכנון והבינוי - בתוך המועצה, מול הישובים ומול גורמי חוץ. ההחלטות כוללות מיקוד של מהנדס המועצה בתחום התכנון ובאחריותו הכוללת על המחלקה. נקבע הצורך בסגן (במקרה שלנו - סגנית) למהנדס, שתתמקד בבינוי ובתשתיות. הצבענו על תקנים ומקורות כספיים למנהלי הפרוייקטים הרבים. הוחלט על מבנה ארגוני מותאם למחלקה, על תמיכה בפעולת הגזברות ובמימשק שלה עם ההנדסה. מיקדנו את הצורך באנשי מקצוע בישובים והחלטנו על דרך התקשורת עימם. נבנתה תשתית לבקרת איכות השירות והתוצרים. הסכמנו על הקמת מועצת תכנון אזורית, שתהווה גוף מייעץ וממליץ למליאת המועצה על מדיניות בתחום תכנון הישובים והמועצה. זה המקום להודות לנפתלי לדר (מוביל התהליך), לאדר' דניאל סנרמן (מהנדס המועצה) וצוותו ולחברי צוות ההיגוי שליווה את התהליך המוצלח.

מאיר אריאל שלא הכרתם

בקיץ הקרוב, נגיד שזה לרגל 70 שנות עצמאות שלישית, ישוגר לחלל כדור הארץ לוויין זעיר, עליו עמלים תלמידי התיכון בשער הנגב. הלוויין יהיה מצויד במצלמות משוכללות שישגרו ארצה, לתחנת הקליטה שלנו בקרית החינוך, מידע בתחומי חקלאות, קרקע, מים וזיהומים אקולוגיים. עשרות רבות של תלמידים ומורים עוסקים בפרוייקט הזה בתחומי דעת שונים - פיזיקה ואלקטרוניקה, מדעי החלל וכדור הארץ, ביולוגיה, חקלאות, אקולוגיה ועוד - ובשלבם השונים של התוכנית - בניית הלוויין ותכנון משימותיו, הקמת תחנת הקליטה בחדר נקי, קליטת המידע ועיבודו, הכנת השיגור הבא וחוזר חלילה.

בכבוד ובאהבה אנחנו מציינים את שותפינו לפרוייקט: ד"ר מאיר אריאל, מנהל מרכז המדעים בהרצליה שסחף את עיריית הרצליה לתמיכה משמעותית בתוכנית שלנו; זאב מילר, מנהל קרן יק"א שמסייעת לתוכניות בתחומי החקלאות והמדע; משרד המדע והמועצה האזורית שלנו.

סיכום: לצד כעשרים מגמות אחרות, יש בתיכון שלנו גם מגמת חלל, שתשגר בשנה הקרובה לוויין מדעי קטן, שהמידע שירכוש - ייקלט ויעובד בתחנה בשער הנגב. שלא תגידו שלא אמרתי.

יהיה בסדר?

יחד עם עוד חמש מאות משפחות, משלל גווי הקשת הישראלית, התיישבנו השבוע על הטריבונוט של מגרש המסדרים בעיר הבה"דים לציון סיום קורס המ"כים של בנינו. עטורי דרגות סמל בזהירות הם (והן) התגודדו בדבוקות מחלקתיות והמתינו לתחילת הטקס. והנה מתקרב רס"ר המחנה אל המיקרופון ומורה בקול נחרץ למפקדים המוכשרים: "לעמוד ישר, לשפר הופעה ולהפסיק לדבר". אין תגובה מטעם חיילי דור ה Z ; הם ממשיכים לשיר, לרקוד (!) ולנופף להורים הגאים. דקות ארוכות חלפו עד שציווי מפקד הטקס נענה ודממה וסדר ירדו לרחבת הטקסים הצה"לית.

"ועל החבר'ה האלה אנחנו צריכים לסמוך?", אתם שואלים בצדק.

כן, אני עונה לכם. קודם כל כי אין לנו ברירה ושנית כיוון שהברדק הישראלי המביך הזה הוא חלק מעיסקת חבילה, שכוללת גם יצירתיות ומשפחתיות, מחויבות ואחריות, שהחברים הצעירים הללו, בנינו ובנותינו, נושאים בציקלון המפקד שלהם.

וכלנו אור איתן

חג המעלות של תנועת הנוער העובד והלומד נחוג השנה, לראשונה, בכל קבוץ בנפרד. בקבוץ רוחמה לא וויתרו על החולצה הכחולה אבל הסכימו להיפרד

מהשרוך הלבן לטובת זה האדום. קיראו קטע מתוך ברכתו של אבישי לזרוביץ, נציג ההורים, לבנות ולבנים שעלו לשכבת ההדרכה הבאה בנוע"ל: "שיר המעלות בשוב יהוה את שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחִלְמִים". חג המעלות נחוג השנה ב"אתר הראשונים" של רוחמה - המקום אליו עלו ובו הגשימו מייסדי הקיבוץ את חזונם וחלומם. אין מתאים מהמקום הזה לחג התנועה אשר חרטה על דיגלה את הערכים של ציונות, סוציאליזם, שלום ודמוקרטיה. בכל אחד מכם יש נר דולק נסתר בתוכו. הנר של כל אחד מכם הוא הכישרון שלו, הייחודיות שלו והאופן בו אתם יוצרים קשרים עם החברים סביבכם. דאגו לגדל את הנר האישי שלכם, ואפשרו לו לפרוץ החוצה ולהאיר את סביבתו. אך אל תשכחו לשלב את האור האישי בדאגה לחברים, בתמיכה האחד בשני, באהבת הזולת, בהתנדבות למען האחר ובטיפוח חברה צודקת יותר, נאורה וערכית. עלו והגשימו!

שבת שלום, אלון